

Cu proprii mei ochi

Pastor Richard Wurmbrand

Am primit acest articol de la manastirea Platina, de Americani convertiti. Ma bucur de acest articol care marturiseste despre sfintenia unor detinuti romani si mai ales despre preotii nostri, din partea unui protestant. Multi dintre ei au murit in chinuri, unii au fost executati pentru ca nu au divulgat secretul spovedaniei securitatii. Ei au fost pentru noi laicii, inchisi, in special, pentru noi cei tineri atunci, sarea pamantului si lumina lumii. (preot Gh. Calciu)

Inchis de regimul communist din Romania din cauza activitatii sale crestine subterane si supus unor torturi medievale, Wurmbrand si-a pastrat credinta si si-a intarit-o. Vreme de patrusprezece ani el a impartasit aceasta credinta cu colegii sai de suferinta. In celula patru – Celula Mortii - el a ajutat pe unii colegi muribunzi, desi plamanii sai erau devorati de tuberculoza si trupul sfasiat de comege si lovituri. Nelinistit de soarta sotiei si fiului sau, el mai putea inca face glume si povesti intamplari pentru a-i face pe detinutii cuprinsi de disperare sa rada. Ispitit cu promisiuni de eliberare, el a refuzat sa devina colaborator al securitatii. Marele miracol a fost faptul ca a supravietuit.

Prietenul meu de inchisoare, diaconul roman ortodox Ion Stanescu, suferea in inchisoare pentru credinta lui. Colonelul Albon, directorul coloniei de munca fortata a fost informat de cineva ca acesta a indraznit sa predice in celula. Albon a venit in celula cu un ciomag in mana si a intrebat cine este vinovatul. Cum nimeni nu a raspuns, directorul a anuntat: "Atunci toti veti pedepsiti". A inceput sa bata de la un capat al celulei si au rasunat tipete si lacrimi ca de obicei. Cand Albon a ajuns la Stanescu, si l-a vazut ca nu se desbracase, a strgat la el: «Inca nu esti gata? Desbraca-te imediat! Stanescu i-a spus: «Este un Dumnezeu in cer si El te va judeca.» Cu asta, Stanescu isi pecetluse soarta. Fara indoiala ca urma sa fie batut pana la moarte. Dar exact in momentul acela, un gardian a intrat in celula si i-a spus: «Domnule Colonel, sunteti chemat de urgenta la birou. Niste generali au venit de la minister.» Albon a iesit in graba nu fara a-i spune lui Stanescu la iesire: «Ne mai vedem noi curand.» S'a intamplat ca generalii l-au arestat pe Albon (comunistii se urasc si se aresteaza unii pe altii fara motiv) si, dupa o ora, Albon s'a intors in celula, cum spusese, de data aceasta, ca arestat. Multi dintre detinuti au sarit la el sa-l linseze. Stanescu a aparat insa pe vrajmasul infrant cu propriul sau trup si a primit mai multe lovituri in timp ce-l apara pe tortionbar de bataia arestatilor. Stanescu era un adevart preot. Mai tarziu, l-am intrebat: De unde ai avut puterea sa faci acest lucru? El mi-a raspuns: « Il iubesc pe Iisus cu ardoare. Il am totdeauna in fata ochilor mei Il vad chiar si in dusmanii mei. Sunt convins ca Iisus l-a pus in aceasta situatie pentru a nu face lucruri si mai rele."

Cand eram in inchisoare m'am simtit foarte rau, foarte bolnav. Eram bolnav de tuberculoza si suprafata ambilor plamanisi patru vertebre imi erau atacate. Aveam, de asemenea, si tuberculoza intestinala, diabet, eram bolnav de inima, aveam galbenare si alte boli pe care nici nu mi le mai amintesc. Eram pe moarte. La dreapta mea aveam un preot ortodox bolnav care se numea Iscu. Omul acesta, in varsta de vreo 40 de ani, fusese atat de torturat, incat ajunsese un muribund. Avea insa o fata senina si vorbea

mereu de nadejdea lui care era incer, de Iisus Hristos, de credinta. Radia numai bucurie in jurul lui. La stanga mea era un tortionar comunist care il chinuise pe preot pana aproape de moarte si care, la randul sau, fusese chinuit de tovarasii sai comunisti pana aproape de moarte. Acum murea langa mine. Sufletul sau era in agonie. In timpul noptii, m'a trezit strigand: "Pastore, fii bun si te roaga pentru mine. Nu pot sa mor din cauza groaznicelor crime pe care le-am savarsit."

Atunci am vazut un miracol: L-am vazut pe preotul Iscu, in agonie, cum a chemat alti doi detinuti si, sprijinindu-se pe umerii lor, incet-incet, a trecut pe langa patul meu, s'a asezat pe marginea patului tortionarului sau si a inceput sa-l mangaie pe cap – niciodata nu am sa pot uita gestul acesta al lui: ma uitam la cel chinuit mangaia capul chinitorului sau! Aceasta este adevarata iubire: Preotul, in slabiciunea sa, a gasit o mangaiere pentru ucigasul sau! Il mangaia si-i spunea: «Erai tanar. Nici nu-ti dadeai seama de ceea ce faceai. Te iubesc din toata inima mea !» Dar el nu rostea numai aceste cuvinte. Poti spune «dragoste» si acesta sa nu fie decat un cuvint din opt litere. Dar preotul Iscu il iubea, cu adevarat, pe tortionarul sau: «Te iubesc din toata inima mea.» Apoi a continuat: «Daca eu, care sunt un pacatos, pot sa iubesc atat de mult, inchipuie-ti-L pe Iisus, care este dragostea intrupata, cat de mult te iubeste. Si toti crestinii pe care i-ai chinuit, acum te iarta, te iubesc si Hristos te iubeste cu ei si prin ei. El vrea ca tu sa fii mantuit cu mult mai mult decat doresti tu sa fii mantuit. Te intrebi daca pacatele tale pot fi iertate? Da. Si nu numai atat. Iisus vrea ca tu sa fii cu el in cer. El este iubirea insasi. Nu trebuie decat sa te intorci spre el si sa te pocaiesti."

In aceasta celula in care nici o intimitate nu era cu putinta, am auzit, fara sa vreau, spovedania pe care criminal a facut-o victimei sale. Viata este mai plina de fiori de cat orice roman. Nici un autor n'a putut scrie asemenea lucruri. Cel torturat si pe moarte, asculta spovedania celui care-l torturase. Victima i-a dat absolutia criminalului. S'au rugat impreuna, imbratisandu-se unul pe altul dupa care, preotul a fost dus inapoi la patul sau de catre cei doi detinuti portabili.

Amandoi au murit in aceeasi noapte. Era seara Craciunului. Dar nu era un Craciun in care noi ne aminteam simplu ca, acum aproape doua mii de ani, Iisus S'a nascut in Betleem. Era un Craciun incare Iisus se nascuse in inima unui comunist criminal. Acestea sunt intamplari pe care eu le-am vazut cu proprii mei ochi...